

Pușcașu e un amestec de angelic și isteric. S-a simțit însă o oarecare lipsă a nuanțelor, care, chiar dacă rolul a fost construit pe tonalități acute, îl face pe tânărul actor pe ici-colo lipsit de naturalețe. Vitalie Bichir, interpretul destinului, cum l-am numit, are maleficul necesar pentru a orchestra întreaga desfășurare. O deosebită apreciere li se cuvine

scenografelor Marfa Axenti (decor) și Rodica Arghir (costume) care, în ciuda sărăciei, au imaginat un cadru scenic special: covor de scenă negru lucios, gratii aurore, costume pe contrast roșu-negru etc. Ingenioasă mașinăria transparentă cu tubulatură roșie din care țâșnește apă, unde morții și viii goi, nemaivând nimic de ascuns, sunt spălați. De păcate?

Hausvater i-a pus pe ieșeni la treabă. Le-a zguduit prejudecățile, i-a pus pe actori să alerge, să se dezbrace, să urce pe frânghii, să-și schimbe des costumele și rolurile, le-a pus peruci. Dacă teatrul e, vorba lui Shakespeare, oglinda vieții, atunci *Roberto Zucco* al lui Koltès și Hausvater e cea mai autentică felie de viață.

Claudia NEDELCU

Leonid Andreev, și „Teatrul nedestinat publicului”

Realist odios pentru „distingii decadenți” sau simbolist suspect pentru „realiștii înnașcuți”, cum a fost catalogat de contemporani, Leonid Andreev este readus de Nona Ciobanu, în sala Teatrului Foarte Mic, într-un spectacol după *Valsul câinilor* unde descoperim câte ceva din cele două fațete.

Veritabil „poem al singurătății”, textul îl are în centrul său pe *Henrik Tile* – un apreciat funcționar de bancă a cărui existență se desfășoară după reguli precise. Trama/drama își are punctul de plecare în scrisoarea care îi vestește ruperea logodnei. Lumea pe care o construie se clatină, creația lui Alexandru Repan purtându-și eroul cu atenție și inteligență de la siguranța de sine inițială până la

sinuciderea finală datorată neputinței de a atinge absolutul. Dezechilibrul din existența cotidiană ia naștere din decaderile inevitabile care frâng toate dorințele de ascensiune și îi prind în vârtejul lor pe toți cei de lângă *Henrik*.

Feklușa – un fost coleg de liceu – capătă în interpretarea lui Vitalie Bantaș tipologia umilului funcționar de poliție care este hotărât să-și ucidă camaradul pentru a obține banii necesari unui trai mai bun.

Fosta logodnică – *Elisaveta* – trăiește și ea același dezechilibru. O parte din partitura ei este parcursă de Liliana Pană în semiobscuritate sau cu spatele la public, subliniind conștientizarea statutului de femeie folosită și regretul greșelilor trecute.

Binomul decădere/ascensiune este surprins scenografic (Iulian Bălțătescu și Ana Olteanu) prin prezența a două scări mobile – una orizontală și una verticală. Muzica (Cristi Tarnovețchi și Iulian Bălțătescu) se mulează și eape aceeași idee. *Valsul câinilor* – melodie pe care *Henrik Tile* a învățat s-o cânte la pian pe când era copil, revine ca leitmotiv, subliniind prin absența armoniei lipsa de fermitate a spiritului mic-burghez.

Spectacolul Nonei Ciobanu, situat între realism și simbolism, pe drumul de la ascensiune la decadență, reușește să aducă o parte din ceea ce bănuim că a vrut Andreev să integreze proiectului neconcretizat al „Teatrului nedestinat publicului”.

Teatrul Foarte Mic – Valsul câinilor de Leonid Andreev. Traducere: C.C. Buricea-Mlinarcic. Regia: Nona Ciobanu. Scenografia: Iulian Bălțătescu, Ana Olteanu. Muzica: Cristi Tarnovețchi, Iulian Bălțătescu. Cu: Alexandru Repan, Claudiu Istodor, Vitalie Bantaș, Liliana Pană, Avram Birău, Dana Dembinski-Medeleanu. Data premierei: decembrie 1999.